ANUL III. — No. 10
15 MARTIE 1927.

„Vom lovi deopotrivă înstrăinul parazitar și în românul necinstit și înstrăinat!“

ÎNFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL:

I. C. Cătuneanu: Durmim pe lauri.

Caius Bardoși: Gestul frățesc.

Col. Brânduşa: Campania împotriva României.

Ion Stoia: Reflexii.

Ion. V. Emilian: Agricultura amenințată.

Miron Șerbu: Scrisoare deschisă către dl Ministru de Interne.

L. A. N. C. la Lupeni.

Activitatea parlamentară.

Un jidan încăpățînat, care se agață de un post ce nu i-se mai cuvine.

V. M. : Student

Ionel Neamțiu : In tramvai

Informațiuni : Liberalii și conștiința românească. — Jidanii necinstesc servitoarele creștine. — Jidanii atacă iarăș. — Un bun exemplu pentru satele noastre. — Pentru dl ministru Goga. — Cum se dobândește cetățenia austriacă ?.

Un număr 12 Lei

Abonamentul 1 an 300 lei, 6 luni 150 lei

Redactor responsabil: Dr. LAZĂR ISAICU

Prim Redactor: CAIUS BARDOȘI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, STR. BOB No. 7.

TIPOGRAFIA „DACIA„
CLUJ, C. VICTORIEI 7.

© BCU CLUJ

AN UL III. — Nr. 10 15 MARTIE 1927

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Dormim pe lauri.

In cursul anului 1927 se împlinesc 10 ani, de când a apărut la Zürich, în toiul războiului mondial, într'o țară neutră, „monitorul oficial“ al Jidovimei de pe glob, întitulat *„Jüdische Presszentrale Zürich“*.

Lua naștere acest organ de publicitate în anul, când se fixa definitiv soarta războiului prin intervenția Statelor-Unite; în anul, în care Jidanii au obținut promisiunea oficială a puternicului sprijin britanic la reconstruirea Palestinei; în anul, de când neamul lui Israel a înțeles, că pentru el se deschide o epocă de prosperitate și de dobândire a influenții politice la soluționarea problemelor aduse de război în așa măsură, în cât publiciști de seamă și oameni politici din Apus au numit pacea dela Versailles: *pax iudaica.*

Clemenceau, care la negocierea tratatului din Versailles representa, cu spiritul său latin, clar și precis, principiul naționalist față de Wilson și Lloyd George, stăpâniți, prin influență jidovească, de utopii umanitariste cu soluții pline de viitoare încurcături, Clemenceau a spus despre instrumentul diplomatic, pe care a trebuit să-l semneze: *„si je pouvais je cracherais là-dessus“* (dacă aș putea aș scuipa pe el“). Nu putea, pentru-că era prizonierul puterii jidovești, ridicată la o înălțime nebănuită prin distrugerea avuțiilor și vieții milioanelor de creștini. Putuse să învingă cea mai formidabilă armată, cunoscută în istorie, printr'o voință eroică însuflată poporului francez, dar după ce a încetat glasul tunului, el, Georges Clemenceau, eroul clipelor supreme, nu s'a mai putut desface de legăturile în care îl împleticise perfidia diplomației iudaice, cu complicitatea conducătorilor statelor anglosaxone. Puterea ocultă jidovească își serba un alt succes, istoric, după-ce obținuse, în schimbul sprijinului financiar, ajutorul britanic la recuperarea Palestinei.

De atunci influența neamului lui Israel asupra situației mondiale, în politică, în finanțe, în viața economică se accentuează tot mai apăsător pentru popoarele cari au sîngerat și au sărăcit, cu consecința neprevăzută în 1914, că sdrobind tirania brutală a lui Wilhelm II vor cădea sub jugul perfid și criminal al neamului jidovesc. Cine face vre-o obiecțiune asupra adjectivului „criminal“, să-și amintească de tratamentul aplicat poporului rus de bolșevismul iudaic.

In această atmosferă este explicabil ca organul Jidovimei de pe glob, „Jüdische Presszentrale Zürich“, nu numai să oglindească starea sufletească a învingătorilor semiți, dar să caute prin puterea scrisului să stimuleze toate energiile, să deștepte toate dorințele către ținte tot mai înalte, să biciuiască toate ambițiile „poporului ales“, făcând să reiasă printr'o comparație nemărturisită: unde au ajuns și cât se vor mai înălța *ei*, unde am căzut și cât de adânc ne vom mai scufunda *noi*, bieții „goimi“ în fața atotputerniciei lor.

Cine răsfoește publicațiunea săptămânală mai sus menționată va constata cum dela această tribună se predică mândria de a fi Jidan, întărind conștiința de rasă cu consecința firească a diferențierii precise și tot mai profunde între ei, fiii lui Israel, și cele l'alte națiuni, cari cu organizația lor de stat le servesc de simplă gazdă.

Din această revistă ori-ce spirit obiectiv se va pătrunde de adevărul, că Jidanii, cari și-au păstrat în timpuri de urgie curăția rasei, cu atât mai puțin vor abdica de la acest fel al lor de viață în veacul, când au dobândit peste ori-ce așteptare o putere strivitoare față de neamurile creștine; în veacul al XX care începe în a doua lui decadă cu consacrarea, prin tratate internaționale, a principiului naționalităților. Când toate popoarele și-au clădit sau reclădit state pe baza principiului etnic, în urma marelui războiu, este o naivitate nepermisă sau ipocrizie interesată a cere Jidanilor să renunțe la unitatea legăturii lor de sânge și a *se asimila.* Ei urmează evoluția istorică generală și își cultivă cu mai multă energie *naționalitatea,* deci se separă tot mai mult de celelalte neamuri, așa cum se manifesta tendința de naționalism, accentuat în toate statele născute sau crescute în urma tratatelor din 1919.

Această voință precisă de afirmare etnică, ireconciliabilă cu așteptarea celor naivi de asimilare din partea Jidanilor, pe care n'au putut să-i mistuiască 20 de veacuri de conlocuire cu alte neamuri, această voință se oglindește în „Jüdische Presszentrale Zürich“ în fie-care număr. Luăm exemplarul din 7 Ianuarie 1927. Nu-i rezumăm conținutul, pentru-că este specific jidovesc, totuș merită să reproducem câte-va titluri de articole sau informații, pentru ca cititorul să înțeleagă cum *se cultivă în tabăra jidovească conștiința superiorității de rasă.*

Pe prima pagină, în prima coloană întâlnim titlul articolului de fond: *„Der Iude als Vizekönig“* (Jidanul ca vice-rege) iar pe aceiași pagină pe coloana a doua, se poate vedea o ilustrație representând pe Jidanul Isac Rufus, ajuns marquis Reading și vice-rege al Indiilor, cum trece în revistă o trupă colonială alături de Prințul de Wales, moștenitorul tronului Angliei! Articolul ast-fel întitulat, ce se întinde până jos pe pagina a doua, face reclamă, bine-înțeles jidovească, lordului, Reading al cărui portret îl mai reproduce încă odată pe pagina II coloana II, de astă dată în civil; iar jos, pe aceiași a doua pagină, este tipărit vestitul tablou al pictorului german Anton Verner, representând o ședință a congresului din Berlin din 1878, unde apare figura Lordului Beaconsfield, de origină Jidan, cu care Jidovimea se laudă pretutindeni și în ori-ce clipă, despre care lord, cu numele-i jidovesc

© BCU CLUJ

Benjamin Disraeli, representând Marea Britanie, nu este de prisos să amintesc, că la istoricul congres alături de Jidanul Waddington, representant al Franței, a susținut și impus, prin congres, României mici încetățenirea în masă a Jidanilor aflători atunci pe teritoriul țării.

Pe pagina treia întâlnim titlul, întins pe ambele coloane: *Die Iuden in der Philosophie der Gegenwart"* (Jidanii în filosofia actuală), al unui articol desvoltat (cu urmare) până în josul paginii a patra, purtând fotografiile a patru Jidani filosofi: A. Einstein, H. Bergson, H. Cohen, Ed Bernstein.

Pe pagina a cincea, întâlnim titlul întins pe ambele coloane: *„Bahnbrechende Iuden în der Filmindustrie"* (Jidanii deschizători de căi noi în industria cinematografelor) arătând pe coloana primă a paginii V tipul semit al lui C. Loemnile, iar pe coloana a doua, aceiași pagină, o clădire cu câteva zecimi de etaje, un palat al cinematografelor din New-York. Reclamă curat jidovească!

Pe pagina 6 întâlnim la coloana II în frunte titlul: *Die Iuden în der „Bildhauerknart"* „Jidanii în sculptură" cu nume jidovești.

Pe pagina 7 coloana 1 în frunte întâlnim fotografia jidanului *„Aron Lapidus, New-York grösster Hotel Erbauer"* (celui mai mare constructor de hoteluri din New-York) iar jos, bine-înțeles, două reproduceri fotografice representând construcțiile ridicate de acest ales ai „neamului ales".

Pe aceiași pagină coloana a doua, se poate vedea un desen al unui sistem pe ziduri, așezate în terase, iar deasupra figurând o clădire a cărei architectură ori-ce om cult o recunoaște că este semită; de desupt stă scris: „Uriel Birnbaum, *Weltmetropole!"*

Pricepi domnule cititor înțelesul și tendința numirii acelor ziduri, încoronate de arhitectură jidovească, caracterizată: *„Metropola lumii"*?

Și mai sînt bieți creștini, cari neagă provenienta jidovească a *„Protocoalelor Înțelepților Sionului!"* Clădirea imaginată de Uriel Birnbaum, purtând numele *„Weltmetropole,"* își află isvorul de inspirație în partea finală a *„Protocoalelor,"* unde în ultimul capitol XXIV se vorbește de un *„stâlp al umanității în persoana suveranului universal din sfânta sămânță a lui David."* Bine înțeles, că acesta va locui în „Metropola lumii", clădită în stilul arhitecturii semite, adăpostind forța politică suprem, de extracțiune curat iudaică!

Mă opresc aici cu repetarea titlurilor și a fotografiilor din *„Jüdische Presszentrale Zürich"* No. 423 din 7 Ianuarie 1927, spre a nu obosi pe cititor.

Pentru același motiv mă opresc a comunica din informațiile cuprinse în sus numita revistă. Toate sunt tendențioase, având ținta precisă de a glorifica energia, capacitatea și puterea financiară a rasei jidovești.

Nu există o publicațiune mai *„rasistă"* de cât organul central din Zürich, și cu toate acestea, Jidanii au îndăsneală să condamne de purtători a unor concepții medievale pe acei creștini cari își apără și ei *rasa lor ariană!* Cu atari idei de un exclusivism habotnic și de tenace proslăvire exagerată a tot ce este jidovesc, „Judische Presszentrale Zürich" face înconjurul lumii, răspândește dogma diferențierii de rasă în toate stratele societății jidovești, având la dispoziție forța enormă a publicațiunilor fie pe față semite, fie filosemite.

Un efect al acestei propagande pan-iudaice s'a simțit în Senatul României întregite la sfârșitul anului 1926, când rabinul Tirelsohn a avut îndrăsneala să glorifice iudaismul ca purtând o indestructibilă menire! Dacă într'o adunare de creștini, puțin dispusă să-l asculte, a făcut Jidanul afirmațiuni jignitoare, înțelegi, domnule cititor, ce poate să spună același individ în sinagogă sau în reuniuni exclusiv jidovești despre viitorul rasei lui și despre țara și poporul înșăduitor al Românilor, din munca cărora se îngrașă și viețuește ca parazit tot neamul lui Țirelsohn.

Când așa se prezintă situația, stabilită prin experiența zilnică și prin literatura de propagandă jidovească, este o aberație să se mai nădăjduiască nu în asimilare, ci chiar în buna convietuire cu Jidanii. Ei urmăresc scopuri precise și diametral opuse intereselor noastre. Pătrundeți-vă de acest adevăr, domnilor, cari mai stăruiți într'o idee rătăcită.

Paralel cu desvoltarea la maximum a conștiinței de rasă, și deci a diferențierii lor de celelalte națiuni. ei lucrează, după ce au dobândit averea mobiliară a lumii, să plaseze însemnate capitaluri în întinse suprafețe de pământ, pe cari să clădească autoritatea unui stat jidovesc. Spre a ajunge aici, le trebue stăpânirea pământului, în plin drept de proprietate; rămânând ca la momentul oportun să înalțe de asupra fondului acaparat și edificiul politic.

Această întreprindere se poate nu numai urmări dar și dovedi cu documente incontestabile.

Dăm aici două fapte, care le desvălue planul după loc și după timp.

Când nu sperau încă să ajungă, a dicta direct și fățiș ca factor politic, fiii lui Israel au hotărât să acapareze întreaga proprietate imobiliară dintr'o provincie a fostei monarhii habsburgice, adică întreaga provincie, și anume: Galiția. Iată ce document reproducem, în această privință, emanând dela Alianța Universală Israelită, sub formă de apel adresat Jidanilor polonezi, datând din Noembrie 1898; (cf. L. Vial, le Juif sectaire. Paris 1899 pag. 177).

„Frați și coreligionari.

„Trebue ca această țară (Galiția) să devină **regatul nostru.**

„Faceți așa ca să goniți încet pe creștini din toate pozițiile lor și să concentrați în mâinile voastre toți factorii puterii sociale.

„Tot ce este al Creștinilor trebue să ajungă în proprietatea voastră.

„Alianța israelită universală vă va procura mijloace necesare. S'a pus de pe acum în mișcare apeluri pentru fonduri, la cari se răspunde mai pre sus de orice speranță.

„Pentru a înfăptui planul de a smulge definitiv Galiția din mâna Creștinilor toate căpeteniile noastre și toți bogătașii noștri au subscris sume considerabile.

Baronul Hirsch va da; Rotschilzii, Bleichröder-ii, Mendelsohn-ii vor da.

„Frați și coreligionari, dați-vă toate silințele să atingeți ținta ce ne-am propus".

Alt document, în altă situație:

Când situația politică le permite, cum este astăzi în Rusia stăpânită de ei, atunci nu se mai mulțumesc cu exclusiva domnie economică, ci declară sus și tare că ei voesc să transforme așezările de populație jidovească în organizațiuni politice autonome, adică într'un stat propriu. Astfel procedează astăzi în Rusia de sud, unde finanța internațională, prin intermediul diferitelor societăți, îi colonizează în mase compacte de sute de mii de locuitori, cumpărând milioane de hectare din pământul cel mai productiv și cel mai favorabil situat în fostul imperiu țarist.

In ce privește forma de drept public a încadrării acestui stat jidovesc în Republica sovietică, conducătorii bolșevici au stabilit'o

© BCU CLUJ

foarte comod, şi anume: actualul regim politic de peste Nistru fiind în teorie o federalizare de republici, nimic nu poate altera sistemul în vigoare dacă la numărul statelor federalizate, sub tirania sângeroasă a Moscovei, se mai adaugă şi statul iudeu din Rusia meridională!

Pentru documentarea acestei întreprinderi în curs de executare, reproducem în întregime, cu titlu, subtitlu şi întreg conţinut, următorul articol apărut în ziarul „Universul din 12 Ianuarie 1927:

„Colonizarea evreilor în Ukraina"

„O republică evreiască autonomă

„După recensământul din 1923, existau pe vremea aceea, în Rusia, 2.800.000 evrei, dintre cari 1.750.000 în Ukraina şi 450.000 în Rusia Albă. Majoritatea Evreilor ruşi au o profesiune comercială, sau lucrează acasă. Totuş, câţiva din ei au îmbrăţişat acum munca industrială şi chiar agricolă.

„La începutul anului, vreo 300.000 Evrei erau lucrători şi funcţionari, iar 130.000 agricultori. Numărul Evreilor muncitori şi agricultori se ridică azi, cu familia lor, la un milion.

„Sovietele caută în mod sistematic să lege pe Evrei de pământ.

„Gazeta din Francfurt" ne dă unele amănunte.

„In August 1924, un comitet special, „Cosmet", a fost ataşat la consiliul naţionalităţilor al Uniunii sovietice. Comitetul acesta avea scopul să repartizeze populaţiei evreeşti pământuri şi să împartă subvenţii coloniştilor.

„La chemarea comitetului s'au înscris 30.000 de familii spre a dobândi pământuri dintre cari 40 la sută erau negustori, 40 la sută oameni cari lucrau în casă şi 20 la sută muncitori şi intelectuali.

„Până în prezent s'a pus la dispoziţia coloniştilor în Ukraina, 36.000 desiatine lângă Cherson şi 12.000 la Krivoirog, 5.000 desiatine vor fi repartizate acum lângă Odessa. In Crimeea s'au împărţit în loturi 8.000 desiatine şi se vor mai împărţi încă alte 32.000.

„In provinciile apusene, se dispune de pe acum de 10.000 desiatine. E vorba să se împartă în loturi 1.000.000 desiatine.

„Cheltuelile de stabilire trebuesc suportate în parte de către colonişti. La început s'a cerut ca ei să aibă cel puţin 300 de rubie; suma a fost redusă la 200 de ruble.

„In 1925, comitetul „Cosmet" a primit din partea guvernului şi a diferitelor trusturi 1.400.000 de ruble spre a ajuta această colonizare.

„Pe de altă parte, s'a înfiinţat o societate evreiască de colonizări „Oset" care dispune de sume însemnate şi care numără peste 50 000 de membri, aparţinând tuturor claselor populaţiei. Diferite organizaţii străine sprijină mişcarea aceasta şi printre ele este şi asociaţia americană „Agro-Joint", care a dat comitetului Cosmet 1.200.000 de ruble. „Agro-Joint", a adunat, pare-se, 50.000.000 de dolari pentru opera aceasta şi a mai procurat în mod gratuit coloniştilor numeroase maşini agricole, fie direct, fie prin mijlocirea organizaţiei „Ort".

Coloniile existente alcătuiesc comune şi districte autonome. După „Gazeta din Francfurt", coloniştii şi organizaţiile cari îi sprijină ar căuta să creeze puţin câte puţin teritorii evreeşti autonome, cari ar putea forma, cu timpul, în interiorul Uniunii Sovietelor, *o republică autonomă*. Sovietele nu s'ar opune acestui plan care se potriveşte cu constituţia lor federalistă".

După cele două fapte documentate: I. acapararea economică a unei întregi provincii (Galiţia), 2. transformarea compactelor colonii jidoveşti din Rusia meridională în republică autonomă, să ne întoarcem privirea la politica rasei jidoveşti faţă de ţara noastră.

Oare România din 1927 este atât de departe de Galiţia şi Ucraina?

Oare conţine mai puţină putere de atracţie prin bogăţiile ei decât cele două ţinuturi?

Oare ţara noastră întregită, cu atât amar de suferinţe seculare şi sânge exclusiv românesc, are o situaţie geografică mai puţin favorabilă pentru desvoltarea unui comerţ mondial la gurile Dunării şi la litoralul Mării Negre?

De sigur, că nu! Atunci se înţelege de ce ţinutul dintre Nistru şi Tisa poate trage pofta de colonizare a neamului lui Israel!

Dar sunt, pentru cine vrea să deschidă ochii, dovezi destule. că s'a pornit o năvălire paşnică dinspre graniţele de Nord ale ţării, concomitent cu ofensiva Jidanilor din lăuntrul ţării de a ne ucide ţărănimea cu alcoolism şi a o rări prin îndemnul şi favorizarea expatrierii către America de Sud!

Emigrarea Românilor peste Ocean este manevră jidovească, domnule cetitor! Pe de o parte ne golesc satele de Români, pe de alta parte le umple ei imediat, devenind peste noapte şi cetăţeni români! Aceasta este situaţia, domnule Ministru de Interne! Cei 70.000 de Jidani, a căror prezenţă fără rost, ai recunoscut'o dta în parlament, înseamnă înlocuirea, prin reducere la mizerie, boale şi moarte a 70.000 de Români; înseamnă îngroşarea numărului de minoritari pe mormântul neamului lui Dragoş din părţile Maramureşului.

De ce nu dispui, dle Ministru de Interne, să se ţină registre anuale de numărul crescând al Jidanilor din satele din partea nordică a ţării, spre a putea constata cum armata invadanţilor semiţi sporeşte în fiecare an, cum aceasta gloată perfidă, duşmănoasă şi inasimilabilă coboară încet încet către mijlocul ţării, întărită fiind cu certificate de cetăţenie, fabricate de rabini sau de funcţionarii venali de sub supravegherea dtale?

Numai atunci, la lumina cifrelor înspăimântătoare, se va vedea că mergem către dezastru naţional, nu numai prin cotropirea semită ca număr dar şi prin extincţiunea fisică a populaţiei noastre rurale, pe care politica iudaică are interesul de a o suprima spre a o înlocui în vechile-i aşezăminte.

Această înlocuire s'a consumat în satele din Maramureş, unde în pragul casei, construită de Români în stilul pitoresc al locului, îţi apare astăzi chipul proprietarului Jidan! El este conştient, că duce la îndeplinire o politică a neamului său, că are datoria a fi ori-când şi cu ori-ce sacrificii solidar cu vecinul său consângean, că are datoria a-şi păstra rasa nealterată, că are datoria să slăbească organizaţia de stat, care-i dă ocrotire, spre a promova mai bine interesele specifice de acaparare şi de robire a populaţiei autohtone.

Faţă de aceasta năvală, mult mai periculoasă de cât năvălirile barbare din fundul evului mediu, noi ce facem?

Sociologii noştri, savanţi profesori de Universitate, proclamă că Jidanii sunt asimilabili!

Politicianii de meserie fac afaceri cu Jidanii.

Ţărănimea neştiutoare şi nepregătită a lua lupta cu cel mai viclean şi murdar adversar pe terenul economic, cade pradă: sărăceşte şi se împuţinează până la dispariţie faţă

© BCU CLUJ

de gloata năvălitorilor, a căror avant gardă se prezintă sub aspectul cămătarului şi cârciumarului Jidan.

Fruntaşii noştri politici declamă în public că nu există o chestiune jidovească, şi între timp dorm pe laurii României Mari!

In curând ne vom trezi, că aşa nu mai merge.

I. C. Cătuneanu

Gestul frăţesc.

Celebra teorie a lui Houston Stewart Chamberlain asupra „problemei raselor", care stă la baza gândirii moderne, primeşte în fiecare zi o verificare tot mai precisă, prin evenimentele politice, sociale, economice şi culturale, ce se produc dela un pol la celălalt al globului pământesc. Comunitatea de gândire şi simţire a diferitelor rasse, cari trăiesc separat în naţiuni diferite, se manifestă cu precizia unei legi psichologice universale.

Conştiinţa de rassă este trează pretutindeni, dar mai ales la rassa latină. Şi încă sub forma cea mai pozitivă. Nu un egoism rece şi hrăpăreţ, care vrea să cucerească şi să subjuge tot, pentru a exploata cât mai mult, ci elementul generos, spontan, altruist, umanitar, în cea mai înaltă şi adevărată accepţie a cuvântului, iată elementul ce caracterizează nobila noastră rassă.

Cu mândrie şi satisfacţie înşirăm între probele acestei aserţiuni largul gest de sinceră fraternitate, pe care Italia l'a materializat în nota de ratificare a unirii Basarabiei.

Importanţa acestui act epocal are două aspecte, de o excepţională valoare istorică.

Intâiu prin faptul că s'a produs nu atunci când iscălirea ratificării nu ar fi însemnat nici o jertfă pentru Italia, adecă imediat după conferinţa păcii, ci abia acum, după trecerea dc atâţia ani. Prin acest act Italia a jertfit, interesele ei faţă de Rusia Sovietică, cari, mai ales din punct de vedere economic. erau destul de însemnate. Căci Imperiul Roşu oferea espectativa ispititoare a unui imens debuşeu pentru industria italiană, care, este în continuă înflorire.

De altă parte tărăgănirea ratificării este pe deplin justificată prin cumineenia diplomatică a politicei externe italiene, care voia să înlăture neînţelegerile dintre ţara noastră şi aceea lui Troţki Braunstein. Odată ce a recunoscut că acest fapt e imposibil, Italia s'a grăbit să ne manifeste făţiş şi luminos marea ei iubire faţă de noi, tocmai atunci, când mai puţin eram aşteptaţi la aceasta. Deci efectul ratificării a fost cu atât mai fulminant.

Al doilea aspect important al ratificării este tendinţa vădită a Italiei de-a se apropia mai mult de ţara noastră, la care noi. desigur, nu putem să răspundem decât cu o entusiastă aprobare. Căci *Roma*. leagănul culturii şi civilizaţiei mondiale de trei mii de ani, înseamnă azi, mai mult decât ori când, cel mai sigur punct de sprijin pentru politica noastră externă. Infloritoarea industrie a Italiei cu rodnica agricultură a României se complectează minunat, oferindu-şi reciproc debuşeuri sigure şi garanţiile de onestitate comercială, care numai între fraţii de aceiaşi rassă poate să existe. Dar nu numai interese egoiste de ordin pur economic, cari predomină mentalitatea contaminată de materialismul contimporan, ci şi considerente de înalt ordin cultural, demandă apropierea noastră de „Roma Madre". De nici un alt popor din lume, fie el latin sau nelatin, nu ne leagă mai multe amintiri istorice, decât de cel italian. Iar aspectul avansat şi strălucit al culturii italiene moderne, nu poate să fie decât un far foarte luminos pentru viitoarea noastră orientare culturală.

Geniile mari ale gândirii, literaturii, artei şi ştiinţei italiene. atât în trecut, cât şi în prezent, orbesc cu strălucirea lor toate celelalte popoare ale lumii.

Şi în fine consideraţii de ordin militar şi politic ne indică drept foarte înţeleaptă întegrarea noastră în marea alianţă antisovietică, care se conturează tot mai precis sub egida Italiei şi Angliei. Ca mâine colosul rusesc narcotizat de demagogia internaţională a aventurierilor sovietici, va fi închis într'o cuşcă de fier, aşa încât să nu mai poată strica nimănui.

Meritul acestui mare gest revine în primul rând titanicului dictator al Italiei, neîntrecutului geniu politic şi diplomatic al zilelor noastre, mândria rassei latine, pe care o reprezintă pugnant cu toate calităţile şi virtuţile ei. Din somptuosul Palaggo Chigi, *Ducele* veghiază, zi şi noapte, deasupra destinelor Italiei, căreia vrea să-i asigure un strălucit viitor. Şi ar putea oare să fie o glorie mai mare pentru Italia decât restabilirea, cimentarea şi înflorirea unei mari confederaţii panlatine, deasupra căreia Eterna Cetate să-şi exercite înfluenţa ei binefăcătoare, prin încercata ei înţelepciune?

Iată pentru ce, ţara noastră datoreşte o imensă recunoştinţă lui *Benito Mussolini*, a cărui simbolică personalitate e tot atât de viu admirată şi iubită dela Nistru până la Tisa, ca şi din Alpi până în Sicilia.

Datorăm deasemenea mare recunoştinţă *Generalului Averescu* şi guvernului, pe care-l prezidiază, pentru iscusinţa diplomatică, prin care a pregătit actul ratificării, pentru tenacitatea trează, cu care a înlesnit ratificarea şi pentru curajul civic, cu care a înfruntat neîncrederea, însinuările şi calomniile adversarilor săi politici, cari cu toţii au închinat cu admiraţie steagul lor de luptători leali, în faţa actului împlinit.

Gestul frăţesc al Romei va avea repercursiunile lui adânci în toate straturile naţiunii noastre.

Scumpa noastră Basarabie îmbracă haine de sărbătoare. Minunatele clopote ale catedralei din Chişinău înalţă ruga lor cristalină şi simfonică spre azurul senin al cerului păcii. Ca un ecou răspund clopotele mici ale bisericuţelor resfirate în toate ungherele Moldovei pentru veci întregite.

Actul Italiei ne dă asigurarea unui puternic aliat, care va şti să apere nu numai cu litera tratatului, ci şi cu tunul şi cu avionul integritatea Daco-României, atunci când duşmanii secundari vor încerca să invadeze teritoriul ei stinţit prin nobila tendinţă de muncă paşnică şi roditoare.

Iar noi să ne îndreptăm privirea recunoscătoare spre ţărmurile Tibrului, unde, pe turnul Capitoliului, fâlfăie cele două drapele tricolore ale ţărilor surori ca o simbolică şi sărbătorească expresiune a amiciţiei italo-române.

Caius Bardoşi

Dreptatea toate birueşte
şi
Adevărul decât toate mai
tare este.

D. Cantemir.

© BCU CLUJ

Ofensiva Evreilor împotriva României şi mijloacele de remediere.

Atacurile tot mai provocătoare a presei evreeşti, care trece cu defaimarea şi discreditarea României, peste hotare; acţiunea deputaţilor evrei din Polonia, cari pretind anularea contractului de alianţă a Poloniei cu România; demersul Uniunei evreeşti din Statele-Unite, pentru a pune pe evreii din ţara noastră sub scut internaţional, protestul evreilor în Paris, mişcarea lor în Bulgaria împotriva României, cu un cuvânt ofensiva generală evreiască pornită de pretutindeni în mod concentric împotriva ţării noastre, cum şi invazia nesfârşită a evreilor în ţară, sunt tot atâtea momente, cari nu se pot trece cu vederea şi trebue să îngrijoreze adânc şi să pună pe gânduri serioase pe cei ce hotărăsc politica ţării: parlamentul şi guvernul nostru.

Aceste manifestaţiuni impun întrebarea, că pe ce bază reală îşi arogă evreii dreptul de a păşi atât de pretensiv şi ofensiv împotriva statului român.

Pe baza dreptului etnic? Nu, deoarece înainte de războiu în vechiul regat, cum şi în părţile alipite abia se aflau o mână de jidani. Pe baza sacrificiilor aduse de ei pentru aceasta ţară? Nu. Să vorbească arhivele curţilor marţiale din marele războiu despre faptele lor patriotice; multiplele trădări ale lor, să vorbească documentele. Iată câteva exemple: Ordinul Marelui Cartier General No. 429 din 1916: *„Fiind informaţi, că soldaţii evrei şi bulgari întrebuinţaţi izolaţi se predau prizonieri de îndată ce vin în contact cu inamicul, am onoare a vă ruga să binevoiţi a lua măsuri, ca să nu fie întrebuinţaţi în servicii izolate ci să fie ţinuţi încadraţi“*.

Ordinul comandantului Diviziei 6-a: „Pentru a preîntimpina răul ce decurge pentru noi din informaţiunile ce aceşti dezertori conştienţi (evreii) procură inamicului şi pentru a înlătura exemplul imoral ce ei dau celorlalţi luptători, ordon... Ei nu vor mai fi întrebuinţaţi în patrulă, în posturile de santinelă, observatori, agenţi de legătură, semnalizatori etc., vor fi supraveghiaţi cu ultima rigoare şi puşi la lucru înapoia frontului“ ş. a.

Statistica acestei Divizii arată, că procentul dezertorilor este: 1 român la 26 evrei, iar dacă socotim cât de disparent de mic a fost procentul evreilor în armată faţă de români şi că evreii prin şiretenia lor se sustrăgeau dela front la serviciile sedentare, atunci acest raport de dezertori creştea fatal în defavorul evreilor; dar ar fi fost şi mai fatal efectele, cari s'ar fi cauzat fronturilor noastre, dacă ei ar fi rămas pe front!

Nimic real nu îndreptăţeşte deci evreimea, ca să constrângă ţara noastră la suprimarea mijloacelor şi măsurilor, cari să asigure desvoltarea economică şi de dominaţiune a elementului românesc care atunci intră în foc, când ţara îl reclamă.

La o parte deci, cu lozincele false ale umanitarismului şi ale democraţiei internaţionale, tot atâtea sofisme şi creaţiuni evreeşti aruncate în vileag, spre a ne face pe noi în ţara făurită cu atât amar de sânge românesc, sclavii lor de muncă!

Unde este visul nostru de veacuri şi pentru ce a fost adusă jertfa noastră pe altarul naţiunei, când spre sfâşietoarea durere, suntem nevoiţi să vedem cu ochii proprii, cum prin imigrarea popoarelor din statele vecine ruşi, unguri, îndeosebi jidani, cari graţie slăbiciunei celor dela cârmă şi negligenţei condamnabile a organelor noastre administrative se aşează aci, se transformă această frumoasă ţară treptat într'o ţară cu totul streină de neamul nostru, smulgând la sine şi roadele sudoarei ţăranului român truditor, acaparând întreg comerţul şi industria, bogăţiile ţării.

Cred, că nici oarba întâmplare n-a fost, ca organele noastre de administraţie să fi oprit şi legitimat vreodată pe unul din nenumeraţii perciunaţi de marcă sosiţi aci peste noapte, cutreerând oraşele noastre, pentru a-şi căuta noul cuib. Cei, cari au datoria, nu vor să îşi facă de lucru, nu vreau să audă şi să vadă!

Factorii politici, cari au răspunderea şi deţin puterea, trebue să se trezească şi să procedeze conform intereselor de stăpânire şi de existenţă cinstită a neamului românesc, al cărui destin ei îl poartă.

Condiţiile fundamentale pentru aceasta sunt;

1. să pună *stavilă nestrăbătătoare invaziei străine,* sub sancţiuni severe atât pentru transgresori cum şi pentru cei ce îşi calcă datoria de control; 2. *să expulzeze* pe toţi streinii invadaţi şi aşezaţi aci în decursul războiului cum şi de atunci încoace, parte prin acte false, parte fără orice acte; 3. să supună pe toţi locuitorii ţării unei *revizuiri de control,* înfiinţând întru acest scop la oraşe şi la sate *„comisii pentru controlul populaţiei“*, compuse din persoane integre, de încredere şi „honoris causa“, din cari comisii să facă parte şi membrii minorităţilor etnice; cari comisii să umble din casă în casă, din locuinţă în locuinţă, redând apoi pe toţi muşterii nechemaţi confraţilor lor de peste hotare, ca aşa să nu mai fie motiv de plângere în contra ţării noastre, care geme şi pâre în toate încheieturile sub povara paraziţilor streini; 4. să înfiinţeze pretutindeni, îndeosebi în oraşe „birouri pentru *evidenţa populaţiei“*, îndatorit fiind sub pedeapsă fiecare locuitor să anunţe acolo locuinţa sa, cum şi toate schimbările de locuinţă, cum există atari instituţii în toate ţările înaintate, făcând natural uz larg de controlul de executare; 5. să înfiinţeze în scopul întăririi comerţului şi industriei româneşti, foarte suficiente *căminuri pentru ucenicii* săraci, cari spre nenorocire sunt chiar români, folosind pentru acest înalt scop părţile din *cazarme* devenite azi în urma reducerei armatelor superflue; să înfiinţeze spre a opri exploatarea românilor, pretutindeni cooperative economice şi de consum; 7. cu privire la starea anormală etnică îndeosebi a oraşelor noastre din părţile alipite, să reformeze *legea adminisrativă* de azi, într'o lege, care să asigure preponderanţa elementului românesc în consiliile comunale; 8. să modifice şi *legea electorală* în aşa fel ca să nu se mai vază îndemnate partidele româneşti, să recurgă la mila minorităţilor, la pacturile electorale antinaţionale, căci „est modus in rebus“, 9. să intensifice acţiunea de *propagandă* în ţările străine, ca să poată para la timp şi efectiv încercările lovitu-rilor adresate ţării noastre 10. să instituе — după ce s'a purificat ţara de străini — o *statistică* fidelă a populaţiei, îndeosebi arătând şi confesiunea şi ocupaţiunea fiecărui, ca aşa să vază reclamanţii noştri, că în a căror mâini se află azi întreg comerţul şi industria — bogăţiile ţării, — adecă întrucât sunt de asupriţi confraţii lor din România.

În urmă, *să grijească mai bine* cei chemaţi, de această ţară, dată prin nemărginita jertfă drept moştenire generaţiilor cari ne urmează.

© BCU CLUJ

Iată unele măsuri radicale, dar juste şi practice, cari la noi se impun mai mult, decât oriunde, iată ce trebue de făcut de către cei dela cârmă, ca să ne scape din ghiarele exploatatorilor noştri, şi ca să putem zice înaevea, că aceasta ţară este a românilor.

Infăptuirea acestor măsuri însă nu tolerează vorbărie goală, practicată de către cei de sus timp de opt ani pierduţi, nu sufere orientări după ciolane şi nu admit pacturi în paguba neamului românesc, ci reclamă un adevărat simţ patriotic, un profund sentiment de iubire şi durere pentru neam şi ţară, un desinteres personal, o hotărâre bărbătească şi apoi trecerea în mod efectiv şi energic la fapte.

Un lucru trebue ştiut. Din cât mai târziu se vor înfăptui aceste condiţiuni de viaţă ale statului şi neamului românesc, cu atât mai rău pentru noi.

La fapte deci cei ce deţineţi puterea, până când nu va fi prea târziu.

Brânduşa Col. i. R.

Reflexii.

O spunem mereu că singura politică românească, adevărată şi cinstită, în ce priveşte chestiunea evreiască, trebue şi nu poate avea alt sens decât cel indicat prin mişcarea naţional-antisemită.

Această directivă nu e nouă ci e normală, după care s'a orientat politica României mici.

Faţă de chestiunea evreiască am avut politica tradiţională de prevedere. După războiu, politică nouă, de regenerare morală (aşa cum se pretinde!) s'a abătut dela linia de conduită a politicei de mai înainte, cu toate că problema a devenit mai îngrijorătoare şi crezând că se închide acest capitol din istoria noastră, care a dat ocazie la atâtea frământări, s'au încetăţenit Evreii.

Şi fiindcă chestiunea nu s'a închis şi considerând că politica din Principatele-Unite nu a fost aşa de fără sens cum s'ar crede de cei ce nu vreau să înţeleagă că actuala ei soluţionare nu e cea definitivă, pentru-că nu poate să dăinuiască, e nemerit să mai luăm aminte şi ce spuneau în această chestiune bărbaţii politici a căror *fapte* ne dau garanţia adevăratei intuiţii politice, ne asigură, că atitudinea lor, că gândurile lor au fost cele adevărate, cele ce trebue să ne călăuzească şi pe noi, mai mult de cât ne asigură despre adevărata intuiţie politică *vorbele* celor de azi.

Supunem deci spre meditare, celor cari mai păstrează oarecare îndoială despre dreptatea cauzei noastre, opiniunile, exprimate în Cameră, a celui ce a fost sufletul consolidării României mici, a celui ce a reprezentat cu atâta vigoare geniul politic românesc şi care a fost Ioan C. Brătianu.

In discursul din 21 Iunie 1866[1]) spune:

„Evreii au devenit o plagă socială pentru Români, şi când naţiunea este ameninţată, atunci se deşteaptă şi devine nu intolerantă ci prevăzătoare. Numai măsuri administrative nu ne pot scăpa de această lepră oprind pe proletarii străini a inunda ţara; că aceşti Evrei au umplut Moldova venind din Galiţia şi din Rusia, făcând concurenţă comerţului naţional pe care l-au dărâmat; că mai înainte Evreii nu erau aşa de urâţi, ci numai de când, inundând totul, au devenit o plagă pentru toată ţara.

Doi ani mai târziu (la 1868) Ioan C. Brătianu dase nişte circulări prefecţilor prin cari le punea în vedere să înterzică aşezarea Evreilor la sate, arendarea de moşii şi cârciume. P. P. Carp, filosemit, (şi pentru confirmare e deajuns să citez ce a spus în interpelare referitor la aceste circulări:.... „din aceste puncte de vedere concluziunea e că ministrul a urmat o politică putredă".) îi adresează o interpelare (26 Aprilie — 1868) la care Ioan C. Brătianu răspunde între altele (26 Aprilie — 1868 în Cameră):

„Onorabilul d. P. P. Carp a adaus că înaintea venirii mele la putere chestiunea aceasta nu exista în România. Numai acei ce nu trăesc cu inima şi cu sufletul în România, numai aceia pot spune asemenea cuvinte".

„Eu, D-lor, vă spun drept, dacă puterea executivă poate fi acuzată de ceva, este că nu e destul de puternică ca să ia măsuri ca să nu mai năvălească în România vagabonzi" (vagabonzi în tot discursul e sinonim cu izraeliţi).

Aceste s'au spus de către I. C. Brătianu înainte cu mai bine de o jumătate de veac! Era o intuiţie adâncă în vorbele: „naţiunea când e ameninţată se deşteaptă şi devine nu intolerantă ci prevăzătoare" dar totodată şi un memento!

Politica românească poate da soluţii diferite aceleeaşi probleme, însă nu se poate dezinteresa de ea. Dacă s'a încercat o derogare atât mai trist! Această deslegare în sensul intereselor româneşti nu s'a dat prin art. 133. Alta trebue să fie soluţionarea şi toţi suntem datori să o căutăm. Prin chibzuinţa dezinteresată şi românească a tuturor se poate asigura adevărata rezolvare şi cea care e firească.

Ioan Stoia
stud. în drept

Agricultura ameninţată.

După ce-am pierdut Comerţul şi Industria, după ce am pierdut pădurile şi exploatările miniere; suntem ameninţaţi să pierdem şi cel din urmă izvor de avuţie, bogăţia capitală a Ţării noastre: *Agricultura.*

Intr'adevăr, executori fideli ai planului lor de acaparare, Jidanii au năpădit sindicatele agricole şi-au fondat bănci cu scopul de-a concura pe cele româneşti existente şi de-a canaliza astfel în folosul lor întregul comerţ şi eventual întreaga industrie agricolă.

Datorită acestui fapt am ajuns astăzi să avem în fruntea „Uniunei Generale a Sindicatelor Agricole din România" un jidan, *Dl. Muncel.* Ceva mai mult; au pătruns chiar şi-în sindicatele agricole judeţene. Astfel, datorită nu ştiu cărei împrejurări un alt jidan, *Zuckermann,* căruia îi place să-şi mai zică şi Zăhăreanu, este preşedintele Sindicatului Agricol de Ialomiţa. Acest Zuckermann-Zăhăreanu, cu obrăznicia ce-i caracterizează rasa, a mutat sediul Sindicatului Agricol de Ialomiţa dela Călăraşi la..... Bucureşti. La călăraşi nu se simţea destul de comod domnia-lui; îi lipseau cafenele, teatre şi alte distracţii de cari Israel nu se poate lipsi. Jidanul acesta obraznic, datorită trecerii ce are pe lângă diferite personalităţi politice, mai este şi membru în comisiunea Ministerului de Industrie şi Comert, care avizează asupra reducerii de taxe vamale la maşinele agricole ce se importă. In această calitate se arată pe deoparte

[1]) A. D. Xenopol; „Istoria partidelor politice în România" vol. I. pag. 517.

© BCU CLUJ

foarte răuvoitor agricultorilor români, iar pe dealtă parte face toate înlesnirile posibile societăților jidovești de mașini agricole.

O deosebită gravitate prezintă faptul că „Banca Moldova", bancă care are 200 funcționari jidani și..... 2 români, a acaparat tot porumbul din județele de nord ale Moldovei, cumpărând cu un preț minim peste 600 vagoane porumb.

In timp ce sătenii, nevoiți să-și vândă porumbul pe un preț ridicol, n'au cu ce-și plăti împozitele, jidanii speculanți au depozitat vagoanele, așteptând din zi în zi urcarea prețurilor.

Români, descătușați-vă de robia Zuckermanilor și Muncelilor, susțineți cooperativele, societățile și băncile voastre românești; dacă nu sunt destule, străduiți-vă și creiați altele noi și faceți astfel ca principala noastră bogăție națională să nu se scurgă în mâinile veneticilor veniți de peste hotare, ci să fie a aceluia ce muncește cu sudoarea frunții lui brazda pentru care veacuri de-arândul a plătit atât tribut de sânge, **el și numai el.**

Ion V. Emilian.

Ancheta organizației L. A. N. C. în cauza: „Cum operează un notar jidan într'o comună românească"

— Scrisoare deschisă către Dl ministru de interne, Oct. Goga —

Domnule Ministru,

Strigătele sfâșiitoare de durere ale locuitorilor unui ținut românesc dar înstrăinat din nordul Ardealului pentru ch nul cel duc, mizeria în care trăiesc și nedreptățile strigătoare ce i-se fac, din partea unor exponenți ai administrației departe de bătăile inimilor acestor îndelung răbdători, nici de data aceasta nu ne-a putut lăsa în pasivitate și în dorința de a întra în miezul durerilor, spre a ne convinge, ne-am deplasat pentru zilele de 5—6 ale lunei curente în comuna Moisei din județul Maramureș.

Departe pe plaiuri mai puțin cunoscute, de acei cari în mod imperativ ar trebui să ne cunoască toate colțurile țării, este așezată și comuna Moisei, cu majoritatea locuitorilor Români. Intrând pentru prima dată în această comună, — dealtcum la fel în ori-care alta din acest județ în special, — și cercetând vom afla o situație tristă și dureroasă. In centrele satelor pe distanțe mari se poate vedea pe ambele părți, aproape casă lângă casă și pe a căror frontispicii zace ruginit pecetul focarelor de sistematică degenerare și încurajatoare a desfrâului a elementului românesc secătuit și căzut complect pradă în mâinile acestor meșteșugari cu rutina din tată'n fiu. Pecetul, de pe aceste case proprietate fără nici o singură excepție aproape ale Jidanilor perciunați, poartă scumpa stemă a țării noastre întregită din cheagul eroilor cari mușcând țărâna și-au dat duhul, iar dedesubt mai sfidător ca ori unde sunt înșirate cuvintele *„Vânzare a tot felul de beuturi spirtoase în mod nelimitat"*.

Cu aceasta ocazie țin să mă folosesc cu un regret adânc, dle Ministru, de cuvintele pe cari le-am auzit dela dl Dr. Doroș exponentul DV. din fruntea județului care mi-a spus *„Fiecare locuință jidovească din acest județ este o cârciumă fie ea autorizată sau clandestină"* și cum jidanii sunt așa de numeroși în acest județ la sate ca și la orașe și orășele Vă rugăm să vă dați seama și să vă folosiți de câteva momente de sălășluire în cuibul rece de înalt ordin național, despre situația în care trăiesc bieții români în a căror oase rod adânc paraziții cuibăriți iar gemetul lor de durere este înăbușit cu putere de unii factori conducători ai destinelor lor, despoți în adâncul înțeles al cuvântului.

Cercetând, cu multă bună-voință, vă asigurăm că vă veți da seama de adevăratul calvar, deci întindeți-vă mâna deasupra intereselor politice ce v'ar opri și ajutați-i pe acei nenorociți, căci aveți cum, cel puțin în ceasul al unsprăzecelea, căci cupa durerilor se va umple și când va începe să se verse va fi prea târziu.

Caracteristic este cazul notarului jidan Filip Rotschild din comuna Moisei, care în toate manifestările lui este un criminal pentru locuitorii români ai acestei comune. Parte din nedreptățile și atitudinea lui absolut dușmănoasă, se cuprind în plângerea adresată organizației L. A. N. C. și publicată în no. 8 din 15 Februarie a. c. al revistei „Înfrățirea Românească", de către totalitatea românilor de cari susnumitul notar își bate joc așa cum îi convine fără ca să fi fost vreo'dată tras la răspundere de cineva.

Nu vom încerca să readucem faptele lui din nou și de această dată, fiindcă ele vă vor fi aduse pe altă cale când veți pune în balanța conștiinței dv. următoarele versuri ale poetului de peste Carpații de odată...

La noi femeile plângând
Își torc pe fus fuiorul
Și jalea adâncă îmbrățișând
Și tatăl și feciorul.... și lacrimile văduvelor de războiu, cari primesc pensia cuvenită lor și orfanilor, nu conform legii ci din mila notarului rămânând la aprecierea lui cât le revine respective cât li-se detrage pentru fonduri a căror destinație nu se cunoaște... precum și a văduvelor în urma accidentelor de pădure cărora deasemenea li-se plătesc o anumită pensie pentru-care act părintele comunei pretinde, găini, pui, oaă etc., deasemenea balanța se va încărca cu carăle de fân, viteii sequestrați în mod ilegal, hainele și coperitoarele luate de pe copiii orfani și săraci pentru așî aranja locuința din Vișeu în admirabilul stil românesc, etc. etc.

Punând în fața dv. o icoană restrânsă în cadrele unui articol parte din tâlhăriile ce le face numitul notar Jidan, fără a fi stânjenit în acțiunea sa crudă ipocrită și mișelească de autoritățile în drept dela cari am încercat să iau relații în sensul acesta, și drept răspuns domniile lor afirmă; „Decăteori?? am inspectat aceasta comună, nu ni-sau plâns locuitorii de asemenea lucruri". Răspunsul Vă rog să-mi dați voie să-l dăm noi cu preciziune. Când s'au deplasat în comună, fie dl Prefect fie dl Pretor, cari azi se pretind mari cunoscători ai necazurilor nenorociților din Maramureș, și-au luat la stânga pe dl. Filip Rotschild iar la dreapta pe șeful postului de jandarmi, adecă sperietoarele. Deci găsim că este natural că nu s'a putut plânge nimenea căci în urmă tot cu mișelescul dărab de carne au rămas, care și-ar fi răsbunat cu vârf și îndesat. Avem ferma convingere Domnule Ministru, că nu veți ezita un moment de a scăpa o comună românească de un specimen dăunător a tot ceiace este românesc și îl veți pune, mai repede decât credem, la locul ce-i compete... In consecință *sperăm bă proiectul de romanizare cu elemente românești în județele cutropite de scursorile semite, de asemenea nu va întârzia,* făcând astfel o operă de neperitoare urmare în vindecarea rănilor săpate în trupul Maramurășului.

Primiți asigurarea deosebitelor noastre considerațiuni... *M. Șerbu*

© BCU CLUJ

L. A. N. C. la Lupeni.

După cum am amintit în No. 7 din 13 Februarie al revistei noastre, Sâmbătă în 26 Februarie, secţia Lupeni a L. A. N. C. a aranjat o frumoasă petrecere teatrală, împreunată cu dans.

Pentru actul sfinţirei steagului au venit din partea L. A. N. C. dnii prof. Zelea Codreanu deputat, adv. dr Valer Pop deputat, păr. Ioan Moţa şi Ştefan Peneş; dl profesor I. C. Cătuneanu din cauză de boală fiind împiedecat să participe. Fruntaşii mişcărei au sosit în Petroşani la orele 3, unde s'au oprit câteva ore pentru a-l vizita, şi a se convinge în deosebi, cât de slab este reprezentat elementul românesc în comerţ, numărând dela biserică până la podul Maleia 4 (zi patru) firme româneşti faţă de zecile firme jidoveşti.

Cu trenul de 6 ore au continuat drumul la Lupeni. Sala de spectacole a Casinei române din Lupeni era archi plină de românii doritori de o petrecere curat românească, şi de a vedea solii L. A. N. C. Intelectualii români din Lupeni, onoare puţinelor excepţii, străluciau prin absenţă.

S'au jucat frumos piesele „Comoara", Cinematograful, un Monolog al drotarului, şi a plăcut mult Căluşerul jucat de 7 domnişoare în costum naţional.

Duminecă la 10 ore bisericuţa gr.-or. română era populată de credincioşii curioşi. Dnii deputaţi au cercetat şi biserica gr.-catolică. După terminarea sfintei Liturghii a urmat sfinţirea steagului cu care ocazie părintele V. Şandru a cetit rugăciuni foarte mişcătoare. Terminând actul sfinţirei, credincioşii se adună în casina română, unde românaşii dornici de a auzi cuvântul Ligei nu mai încăpeau. Asistenţa isbucneşte în aclamaţiuni, la intrarea în sală a deputaţilor Ligei.

Preşedintele secţiei Lupeni a L. A. N. C. dl George Hâljion mecanic la uzina electrică deschide adunarea, mulţumeşte fruntaşilor Ligei pentru interesul ce'l poartă muncitorimei din Valea Jiului, le doreşte bun venit şi îi roagă să explice numeroasei asistenţe pericolul ce ameninţă existenţa românizmului şi mijloacele prin care putem înlătura acest pericol. In sală afară de steagul L. A. N. C. era şi drapelul foştilor voluntari, lipsea însă steagul S. N. R. Preşedintele adunărei dă cuvântul dlui Ştefan Peneş. Acesta arată jertfele fraţilor din Regat, suferinţele, şi tot calvarul românilor din Ardeal, Banat şi celelalte părţi până când am ajuns să făurim România-Mare, în hotarele ei de azi. Arată mai departe, că românul deşi politiceşte este stăpân pe aceste hotare, economiceşte este însă rob, pentrucă cele mai bănoase isvoare de venit din România, precum sunt, meseriile, industriile, comerţul, băncile, sunt în mâna streinilor. Aici vorbitorul face deosebirea între minoritarii creştini, cu care putem trăi ca şi cu fraţii, dacă aceştia voesc să se supună legilor, obiceiurilor, şi orânduelilor ţărei, şi între minoritarii necreştini care n'au nici ţară, nici credinţă, nici obiceiuri asemănătoare cu ale noastre, jidanii, cari prin legile lor au datorinţa să ne jefuiască, să ne ruineze trupeşte, şi sufleteşte, să ne îndobitocească prin alcohol şi să ne robească ca pe vite. Acest neam vagabond după ce a pus stăpânire pe comerţ, pe fabrici, pe finanţe, pe presă, caută să ne nimicească biserica prin subvenţii date sectelor religioase, caută să ne nimicească armata, prin agitaţii şi aţâţări la nesupunere şi rebeliune a tinerilor nostrii feciori înrolaţi, mai departe caută să ne distrugă Regalitatea, prin propaganpă socialistă, comunistă şi republicană. După acestea, explică asistenţei cum se poate să ne scăpăm de acest neam blăstămat. Să deschidem ochii ca să vedem acest pericol în toată grozăvia lui să ne hotărăm să nu'i mai întreţinem cu banii noştrii, să cumpărăm cele de lipsă numai dela comericanţii şi dela meseriaşii români să ne dăm copiii la negoţ şi la meserii şi în felul acesta să nu mai dăm nici un ban jidanilor. Roagă asistenţa să asculte cuvântul dlor deputaţi prin care nu cer voturi, ci luminează.

Urmează la cuvânt, delegatul secţiei Vulcan a L. A. N. C, minerul Ioan Faur, care salută cu frumoase cuvinte pe dnii deputaţi ai Ligei, se bucură că îi vede în mijlocul muncitorimei, şi le promite că muncitorimea română e sătulă de învăţămintele streine, şi voeşte ca să fie folositoare Patriei şi neamului românesc. Vorbeşte apoi părintele Ioan Moţa din Orăştie, dsa arată în cuvinte şi pilde frumoase, cât de bogată este ţara noastră şi că toate bogăţiile ei încap pe mâinile jidanilor. Explică cum jidovimea din streinătate strigă în gura mare că în România întâlneşti la tot pasul jidani omorâţi, aceasta numai ca să ne defaime, în faţa popoarelor civilizate, şi pentru că ne vede cât suntem de slabi şi de toleranţi arată cât de conştienţi şi cât de fălosi sunt Americanii faţă de streini deşi sunt culţi nu ca românul slugă plecată la tot veneticul de jidan. Sfătueste pe cei de faţă, ca să facă zid în jurul steagului L. A. N. C. şi să lupte alăturea de cărturarii şi de fruntaşii Ligei pentru ca să scăpăm ţara de pericolul jidovesc. După păr. Moţa urmează dl dr Valer Pop deputat al Ligei. Dsa salută asistenţa, şi în deosebi drapelul voluntarilor, arătând timpul de luptă şi de zbucium, când însuşi dsa s'a înrolat ca legionar în Italia, ca să lupte pentru desrobirea Ardealului. Ardealul s'a desrobit politiceşte dar continuă a fi rob economiceşte, rob jidovismului, care pentru ca să ne învrăjbească şi să ne destrame pe noi creştinii, între alte mijloace a născocit socialismul care propagă lupta de clasă lupta muncitorilor contra, clasei de mijloc, contra capitaliştilor, şi contra plugarilor dar numai între creştini pentru ca în urma acestei încăerări să câştige jidanii. Pentru evidenţiarea adevărului că socialismul este născocit pentru învrăjbirea creştinilor arată că în revoluţia din Paris în 1848 au suferit numai creştinii, iar capitaliştilor jidani nu li-s'a întâmplat nimic, ba ce e mai mult au beneficiat sporindu-şi bogăţia. Alt exemplu este Rusia de azi. Acolo socialiştii au mânat în luptă pe muncitori, ca să distrugă pe capitalişti spunânduli-se că muncitorul trebue să guverneze. Urmarea a fost că muncitorul a răsturnat prin sabie şi foc, toată alcătuirea de stat pentru ca să se ridice la cârmă nu muncitorii, ci nişte jidovi speculanţi, Krasin un jidobolşevic, moare lăsând o moştenire de patru miliarde de lei, în timp ce muncitorul rus tânjeşte în sărăcie, fără bucuria vieţei familiare că femeile sunt comunizate. Stăruesţe ca muncitorimea să se lapede de învăţăturile socialiste, să facă zid în jurul steagului Ligei şi să lupte pentru izgonirea jidovimei din ţara românească. Vorbitorul este îndelung aplaudat. Urmează la cuvânt dl prof. Ioan Zelea Codreanu deputat al Ligei. Dsa începe vorbirea spunând că se deosebeşte de toţi vorbitorii de mai înainte întrucât, spune că scopul Ligei este curăţirea ţărei de jidani iar mijlocul este războiul Dsul vine să cheme muncitorimea Creştină

© BCU CLUJ

din Valea Jiului la luptă sub steagul Ligei. Arată cu exemple clare, cum jidovimea a ajuns să fie atât de numeroasă că tot la 7 Români avem un jidov, că ne-au cuprins 60% din pământurile expropriate rămase la dispoziția satelor, arată, că 85% din totalul cârciumilor din România sunt în mânile jidanilor, și tot ei au în stăpânire 98% din pădurile României, tot astfel și comerțul și meseriile și industriile și finanțele. In acest caz românului i-au rămas brațele și datorința să muncească ca să îmbogățească pe jidani. Arată cum voește Liga să curețe Țara de jidani și cum înțelege să treacă toate proprietățile și bogățiile acestora la Români; enumără decretele prin care urmează să legifereze toate neajunsurile de azi. Arată mai departe că Liga are în program și chestiunea muncitorească, voește ca muncitorul să participe la câștig și să fie coproprietar la întreprindere.

Azistența ovaționează îndelung pe vorbitor. Urmează apoi depunerea jurământului și închiderea adunărei fiind timpul de tot înaintat. Delegații Ligei se îndreptează spre gară lăsând în urma lor lumina care ne v o mântui din ghiarele jidovismului distrugător.

Activitatea parlamentară.

Dl deputat Valeriu Pop, vicepreședințele L. A. N. C., a făcut, în ultimul timp, două comunicări importante, care au avut un viu răsunet în opinia publică, relatate fiind, cu mențiunea unei escepționale importanțe, de către presa cotidiană.

Prima comunicare, rostită în ședința Camerii la 11 Februarie a. c., are o mare însemnătate prin faptul că vizează defectuositatea organizării serviciului nostru diplomatic. Textul acestor Comunicări este următorul:

„Serviciul diplomatic este unul din principalele instrumente ale apărării naționale. Acest serviciu însă numai atunci își poate face întreaga datorie, dacă dispune de un personal de elită, bine selecționat, cu strălucite calități morale și intelectuale și este înzestrat cu mijloace materiale suficiente, însă just repartizate.

Am urmărit cu interes și în același timp cu mâhnire aprecierile puțin favorabile ale presei noastre, evident nu ale anumitei prese, la adresa acestui important serviciu. Deși aceste aprecieri erau de natură de a zdruncina autoritatea morală a serviciului nostru diplomatic, totuș, aceste atacuri au rămas fără nici un răspuns din partea Ministerului de externe.

Informându-mă asupra temeiniciei acestor aprecieri din sorginte bine documentată, mi s'au dat lămuriri, ce par a îndreptăți atitudinea presei, în special a ziarelor „Universul“ și „Cuvântul“.

In consecință am onoare a adresa o interpelare d-lui ministru de externe asupra insuficienței organizărei serviciului nostru diplomatic, asupra incuriei și risipei fără criterii de către organele în subordine a mijloacelor materiale puse la dispoziție, cum și asupra lipsei de discernământ în numirea sau menținerea în serviciu a unor înalți funcționari, cari sunt invinuiți de incapacitate, de acte nepatriotice sau de desfrâu patologic“.

Am reprodus această comunicare, sub impresia unei întâmplări caracteristice, care s'a produs acum câteva zile la Cluj.

Apăruse în revista noastră un articol, în care se bănuiau oarecari acuzații aduse armatei franceze. Bine-înțeles că totul era numai o neînțelegere. Consulul Republicei franceze din Cluj, Dl. Conte de Laigue, sesizat de apariția acestui articol, a făcut însă imediat demersuri energice, care au fost risipite numai după explicația neînțelegerii și apariția unei precizări, în coloanele revistei noastre, prin care lămuream situația. Ce deosebire între diplomatul francez, care stă cu cinste la postul de datorie, într'un mic orășel dela gurile Dunării și între Ministrul României dela Paris, un domn Diamandy, care îl învită la masă pe jidanul socialist Leon Blum a doua zi după ce ne-a insultat țara și neamul, într'un meeting popular. A doua comunicare, rostită în ședința camerii din 5 Martie, privește atitudinea stranie, pe care au avut-o Sașii din Brașov, față de A. S. R. Principele Nicolae, cu ocazia concursului de Sky din Brașov. Iată textul acestei comunicări:

„La 27 Februarie 1927 societatea sportivă „Kronstadter Sky-Verein“ din Brașov a organizat un concurs de sky. Organizatorii concursului au invitat pe A. S. R. Principele Nicolae să patroneze acest concurs. Alteța Sa Regală nu a pregetat să onoreze cu Inalta Sa prezență această serbare sportivă.

Conducerea societății organizatoare a concursului având în frunte pe un domn Serbes, care în timpul războiului a făcut serviciu de spionaj nemților contra armatei române, pe același domn Serbes, care într'o ședință recentă a consiliului comunal din Brașov, a contestat caracterul de stat național al României și drepturile limbei românești, a avut lipsa de bun simț, de loialitate, cum și îndrăzneala de a exclude cu desăvârșire pe Români de la această serbare și de a oferi Alteței Sale Regale un banchet într'o tavernă a fabricei de bere Czell, tavernă vopsită în culorile naționale ale Ungariei.

Nici un român, nici un reprezentant al autorităților nu a fost invitat la serbare sau banchet, iar celor ce din proprie inițiativă au încercat participarea la serbarea sportivă, cinstită prin prezența Alteței Sale Regale, li s'a interzis accesul.

Iată rezumatul scurt al unui articol apărut în oficiosul guvernului din Cluj, „Biruința“ No. 257 din 2 Martie 1927:

Dacă această informațiune este în conformitate cu adevărul, procedeul concetățenilor minoritari dela societatea sportivă din Brașov este o indelicateță grosolană și insolentă față de un membru al Casei Domnitoare și în același timp o palmă aplicată pe obrajii demnității noastre naționale.

Am onoare deci a întreba pe dl ministru de interne dacă informația dată de ziarul „Biruința“ din Cluj și adusă la cunoștința Camerei este întemeiată și dacă da, ce sancțiuni se vor aplica celor vinovați?

Până aici textul comunicării.

Subsecretarul de Stat Bucșan a încercat să „spele“ această afacere, care nici decum nu face cinste celor ce au răspunderea de-a veghia ca membrii Casei noastre Regale să fie expuși la asemenea situații incompatibile cu noțiunea demnității naționale.

Dar faptul că informația, pe care se întemeiază comunicarea, a apărut în ziarul „Biruința“, organul guvernamental din Cluj, care nu riscă afirmări inexacte în legătură cu si-

© BCU CLUJ

tuații ce angajează guvernul, ne face să credem că se impune o anchetă serioasă pentru stabilirea răspunderilor, în ceeace privește trecutul, iar de altă parte măsuri preventive pentru viitor, ca să fie exclusă posibilitatea respectării unei întâmplări asemănătoare absolut intolerabile.

Un jidan încăpățînat care se agață de un post ce nu i-se mai cuvine.

Este cunoscută cetitorilor noștri campania ce-a trebuit să se ducă pentru ca jidanului Gyalui-Wolf Farkas, fost director tehnic la biblioteca Universității din Cluj, să i-se aplice legea limitei de vârstă și să fie scos la penzie. Atâția merituoși generali, magistrați și funcționari români sunt trimiși la penzie, când împlinesc vârsta prevăzută de lege, fără nici-o considerație, iar aceștia acceptă. Numai acest încăpățînat jidan pretinde să i-se aplice un regim special ca să mai poată ferici Biblioteca pe încă 10 ani, lăfăindu-se într'o funcție bine retribuită, fără a lucra ceva, afară dacă nu numim muncă științifică și demnă de faima unui savant european, cum i-se face reclamă, conducerea prin sălile Bibliotecii a persoanelor simandicoase.

In fine însă Ministrul Instrucțiunii a înțeles că nu poate tolera sfidarea opiniei publice române revoltate și într'un moment de opintire patriotică l-a pus în penzie pe dl Wolf Farkas. Jidanul cu bune legături personale, s'a făcut luntre și punte, ca Ministrul să revină asupra penzionării. N'a lipsit nici intervenția la Liga Națiunilor, la Monarhul greu bolnav și a știut să afle și coade de topor. La urmă văzând că intervențiile nu prind, a apucat calea legală ce trebuia luată dela început, și s'a adresat Contenciosului de pe lângă Curtea de Apel din Cluj. Pe semne a presimțit, că aci nu mai au efect lingușelile desgustătoare, de aceea nu se grăbise. Curtea de Apel a desbătut recursul în luna Ianuarie, a aflat că bine s'a aplicat legea și a respins recursul jidanului, dar acesta, după cât știm a făcut apel la Curtea de Casație, unde nu ne îndoim, că hotărârea Curții de Apel va fi menținută în vigoare. Este de notat că recursul jidanului Wolf este susținut de advocatul evreu Kiss, fost deputat liberal, care este cunoscut ca având legături bune cu unele cercuri. Astfel abilul domn Gyalui-Wolf gândește că va ajunge mai de grabă la rezultat decât cu intervenția la Magyar párt, unde era natural să se adreseze ca un fervent aderent al acestui partid iredentist.

Așteptăm cu încredere hotărârea Inaltei Curți de Casație și sperăm că în fine vom vedea scăpată de această lichea Biblioteca Universității a Daciei, unde au mai rămas destui discipoli ai celui plecat ca să propovăduiască mai departe maghiarismul.

Dânsul ar trebui să fie bun bucuros că scapă astfel teafăr și nestigmatizat dintr'o situație destul de primejdioasă, ce și-a creat-o el singur la Bibliotecă, unde i s'au adus o mulțime de acuze grave, ref. la atitudinea lui vădit anti românească și iredentistă. Cum știm ancheta este în curs și a stabilit fapte grave.

Democrație: Libertate, egalitate, fraternitate. Liber să te insulte el, liber să te batjocorească el, — liber — libertatea presei.

Libera dezertarea, liberă frauda.

Liber tu Român în propria ta țară să primești insulta, liber să taci, liber chiar să te sinucizi.

Liber să se preumble el și liber să muncești tu.

Egalitate. Dar nu egalitate de mijloace și de muncă. Urcați în automobile, te învită pe tine, Nație românească, lăsată desculță și anemiată din cauza asupririi lor, să faci alături de roata mașinii lor aceiaș cursă.

Fraternitate.

Nu cred că există alt neam care să împingă mai departe decât jidanii acest sentiment.

Probă că au fraternizat cu inamicii țării, chiar în vreme de răsboiu.

Maiorul Băgulescu.

Student...

STUDENT, cuvânt șoptit cu înfiorare trezind de regrete, el întrunește în sine amintirea unei vieți pline de iluzii, în care sufletul lui caracterizat printr'un juvenil entuziasm s'avântă în goană spre ideal și frumos. O fericită îmbinare de contraste, subtil când împrejurările o cer, răutăcios când conștiința îl îndeamnă. Ferment în prefaceri sociale, pasiv de multe ori când e vorba de interesu-i personal.

Peste tot: In cartierul Latin ca și la România-Jună, la Budapesta și Berlin ca la Cluj și București, studentul ce retrăește în clipe sfinte măreția trecutului, a rămas același.

Student, e cuvântul ce se perpetuiază din generație în generație, cu aceleași note componente ale individualității sale și fără ca, ceva să-i poată opri visul și aspirațiile.

Departe de cămin ca și în mijlocul celor legați pe veșnicie de glie, el a avut un singur gând, un singur ideal pentru care a înțeles să lupte punând în scris fărâmi din sufletul lui, iar în vorbă jalea unui neam ce așteaptă o dreaptă și meritată sărbătoare.

A făcut din condeiu și din cuvânt spadă și cu puterea ce ți-o dă credința neînfricată, visul lui scump, pentru cari legiuni de studenți au mușcat țărâna pământului-mami, s'a coborât din lumea irealității în lumea certitudinilor pământești.

Și așa fugar cum am fixat tipul studentului a cărui haină arată de multe ori urmele unei prea mari intimități cu depresiunile atmosferice, el esie și va rămâne un „ROL", la care gândindu-se acei pe care i-a nins povara anilor vor vărsa discret acele lacrimi, cari absorbite de inimă nu cad niciodată pe pământ.

In mijlocul națiunilor lâncezânde, studențimea este un popor nou, viu și puternic. *V. M.*

Cine a'ndrăgit străinii
Mânca-i-ar inima câtnii,
Mânca-i-ar casa pustia
Și neamul nemernicia.

M. Eminescu

© BCU CLUJ

In tramvai.

— Mergeţi la pădure domnişoară?

— Da domnule.

Tramvaiul străbătu strada Cisnădiei cu uruitul său elegant, traversă diagonalic în faţa restaurantului „Bufniţă“ şi se opri brusc dinaintea Bretterului, pe cheiul hotelului „Bulevard“.

Prin alee, deacurmezişul, arbori stufoşi îşi culcau umbra, lăsând să pătrundă printre frunze, câte un petec de soare gălbui şi zimţiat. Lumea se plimba de colo până colo, trecând alene pe pardoseala îngustă, care părea un covor întins; câteva persoane grase, gesticulau cu aprindere, legănându-se într'o parte şi alta, ca arcurile unei trăsuri de gală.

Klaksonul dângănea nerăbdător. Un individ îşi făcu loc prin mulţime, gata să răstoarne câţiva trecători în graba lui. Ajuns pe marginea trotuarului, se agaţă cu disperare de bara vagonului, şi-şi înfipse piciorul pe scară.

Tramvaiul se puse în mişcare.

— Ce tip inestetic! îmi zise domnişoara Herta, arătând spre noul venit, care era un evreu soios, cu barba zburlită şi cu nasul încârligat. Oare de ce nu pun oamenii aceştia nici o grije pe exterior?

Frumoşii ei ochi, muiaţi în lumina unui cer străveziu, se opriră întrebători asupra mea.

— Iată o întrebare, care deschide drumul unei discuţii cam lungi, răspunsei eu.

— Este oare atât de greu să vorbeşti despre „acest soiu“ de oameni?

— Nu e greu, domnişoară, ci neplăcut. Insăşi dvoastră evitaţi să le spuneţi pe nume, ceeace justifică îndeajuns repulziunea mea faţă de ei; şi apoi, o convorbire de felul acesta nu te poate însufleţi câtuşi de puţin.

— Nu înţeleg atunci, reluă ea, cum puteţi duce o campanie atât de violentă împotriva lor, când nu are bază flacăra entuziasmului.

— Să vă explic cum domnişoară. Noi, când luptăm, fie cu vorba, fie cu fapta, vocea noastră nu e exuberanţa unui avânt, ci un strigăt de durere.

Domnişoara Herta pufni într'un hohot, care-i săpă gropiţe adorabile în obraz

— Fără îndoială, zise ea ironic, dvoastră studenţii, de câteori daţi într'un evreu, o faceţi sub presiunea unei dureri interne(?)

La aceste cuvinte zâmbii şi eu, de oarece nu-mi puteam închipui o scenă, în care să baţi jidani, fără să simţi o mare plăcere.

— Nu e aşa că zâmbeşti? izbucni ea cu obrajii împurpuraţi.

— Sunt silit domnişoară, pentrucă şi la noi ca în oricare parte, găseşti cât de cât puţină demagogie, dar, din fericire, aceasta nu bântue decât printre elementele cele mai tinere, cari sunt gata oricând să şi-o valorifice în lovituri de baston. Prin aceasta nu aduc nici o stricăciune ideii iniţiale, ci pun în aplicare principiul filozofic al lui Descartes: „je pense, donc je suis“, adecă: eu bat, deci sunt antisemit.

Tramvaiul se opri la „Urania“ pentru a lua câteva persoane, şi porni din nou. Inghesuiala era din ce în ce mai mare. Nu vedeai decât Saşi, asortaţi cu mâncări şi cu bună dispoziţie, cari, ademeniţi de vreme, furnicau în toate părţile având aceeaş ţintă comună, să iasă cât mai repede la pădure. Unii dintre ei, echipaţi cu bocanci (fără deosebire de sex) cu ghitare, sau cu bastoane lungi de sport, cari fac pe cocoanele noastre să şi păzească pantofii, de câteori se află în apropierea lor.

Dşoara Herta stetea gânditoare în partea din faţă, având în mână, drept orice echipament, o carte de Marlitt. O întorcea distrată printre degete, o mângâia, şi-şi făcea vânt, ducând-o pe la obraji, de oarece căldura devenise insuportabilă. Privind spre uşe, zări pe evreu, cu pulpana mantiei umflată de vânt, atârnând de scări ca un lucru de prisos, părea un apendice pe pragul de a fi tăiat de către chirurg, un sentiment de milă îi crispă faţa. Se întoarse spre mine:

— E o barbarie să prigoneşti nişte oameni, cari nu vă cer altceva, decât să-i lăsaţi să trăiască. D-zeu n'a lăsat oare ca fiecare creatură să se bucure de lumină şi de căldură?

— Să se bucure în ţara lui, dar nu într'a mea, răspunsei eu cinic.

— Cât egoism de rasă! exclamă ea cu o indignare, care o prindea admirabil.

— E nemăsurat de mic pe lângă cel săsesc, care îl face pe consângenii d-voastră să se izoleze chiar şi de creştini.

— E adevărat, afirmă ea după oarecare timp, pătrunsă de puterea acestui argument. Dar te rog să crezi, că aceasta nu provine din răutate, ci din cauza firei lor.

— Să-i zicem. Nu înţeleg însă, cum de luaţi apărarea evreilor, când adineaori, aţi evitat să le pronunţaţi numele.

— Mi-e scârbă de ei, şi de ceeace ţi-e scârbă ţi-e şi milă, n'am decât să aduc ca dovadă pe Ţigani, a căror mizerie te înfioară, dar de cari nu-ţi vine să te apropii, nici chiar când le faci pomană. Eu, în locul dvoastră aş duce o campanie împotriva ritului şi nu a oamenilor: i-aş tunde pe toţi evreii, aşa cum şi-a tuns Petru cel Mare pravoslavnicii săi cetăţeni.

— Noi, dşoară, vrem să stârpim răul dela rădăcină, nu ne mulţumim cu aceea, că-i retezăm numai frunzele. Dacă vreţi să aveţi o idee de pericolul ce-l prezintă evreii, să pornim dela un amănunt experimental. Il vedeţi pe jidanul acesta cum stă pe scară, ca un câne jigărit la poarta unei case streine?

— Da.

— Ei bine, pun rămăşag, că până la casarmă va fi lângă noi, cu toate că îmbulzeala nu te lasă să răzbeşti nici măcar până la uşa compartimentului.

Un zâmbet de neîncredere desfăcu buzele dşoarei Herta.

— Veţi vedea!

Tăcerea se instală între amândoi. Din când în când, ne uitam spre evreu cu ochii unui vânător care pândeşte, şi observam, că la fiecare dată, făcea progrese uimitoare. La început era prevăzător, când cineva îl lua peste picior, îşi însuşia un aer umilit, care dezarma pe oricine. Rând pe rând, schimbă măştile, făcând uz de viclenie, de siretenie, şi când era pe punctul de a-şi atinge ţelul, sfârşi prin a deveni insolent. Era acum înaintea noastră şi pretindea să-i facem loc, să poată şedea şi el. Atâta obrăznicie mă scoase din sărite, tot sângele îmi ferbea. Mă sculai şi-l privii atât de ameninţător, încât îngalbeni.

Dşoara Herta, speriată de ceeace avea să se întâmple, se ridică şi ea.

— Pentru Dzeu vrei să faci scandal? îmi şopti, abia stăpânindu-şi groaza. Avea dreptate. Să mă fac de râs înaintea unei lumi întregi. Mă aşezai din nou oarecum potolit, dar ea încă tot neliniştită, propuse să ne continuăm drumul pe jos, ca astfel neconturbaţi, de nimeni, să putem extrage şi morala păţaniei. Pădurea era aproape. Coborârăm şi o luarăm înainte pe o cărare îngustă gândindu-ne la acei mii de nenorociţi scoşi din posturi şi aruncaţi pe stradă de către jidanii, pe lângă cari, întâmplarea noastră nu era decât un simbol. *I. Neamţiu*

© BCU CLUJ

INFORMAȚIUNI

INTERNE.

Liberalii și conștiința românească. „Curierul Israelit“ se bucură și urlă. Și-a mai găsit un tovarăș care să protesteze împotriva vrednicilor juraţi dela Câmpulung cari au achitat pe elevul Totu. Este „Glasul Bucovinei“, organul partidului liberal din Bucovina.

„Curtea cu juraţi din Câmpulung l'a achitat pe elevul Totu. Această sentinţă a juraţilor nu surprinde, căci și în cazul asasinării prefectului Manciu dela Iași am avut de înregistrat un verdict cu aceiași valoare.

„Ca și atunci așa și astăzi precizăm: **Achitarea elevului Totu este o mare și îngrijorătoare eroare judiciară. Verdictul de achitare al juraţilor câmpulungeni sfidează orice simţ de dreptate și lege.** Făptuitorul însuși mărturisește că a omorât cu premeditare, iar judecătorii constată că n'a omorât!

„Verdictul dela Câmpulung poate dar să fie un gest politic, el poate să fie o pretinsă satisfacţie ce se dă unei anume opinii publice agitate de demagogi, el poate fi tot ce vreţi, dar numai dreptate nu este! Să mediteze bine asupra problemei d-nii juraţi, cari în conștiința lor trebue să recunoască că au greșit, crezând că servesc cine știe ce mare interes.

Or, stabilim: Noi Românii și ţara noastră nu avem nevoie nici de asenenea jertfe, nici de asemenea ertare, nici de verdicte ca cel dela Câmpulung“!

Pentru a ilustra mentalitatea acelora cari au dat pădurile Bucovinei pe mâna nelegiuitului Anchauch, am redat și noi după „Curierul Israelit“, comentariile organului liberal.

Opinia publică românească este datoare să mediteze puţin și să se întrebe cine vorbește de dreptate? chiar partidul liberal s'a găsit să facă acest lucru? chiar gocina tuturor porcilor cari au despoiat pe ţăranii din munţi Apuseni ca și din Bucovina de pământurile lor ca să le dee lui Tischler Mór și lui Anchauch?

Chiar cuibul lui Tancred Grecul, care s'a îmbogăţit cu 60 milioane lei în paguba Statului pentru furnizarea unor avioane cari nu mai sosesc?

Ba nu zău. Liberalii dela „Glasul Bucovinei“ ar face bine dacă ar face puţină morală patronilor săi și apoi să vină să judece ei dacă 10 Români au judecat sau nu în funcţie de conștiința lor.

Jidanii necinstesc servitoarele creștine. In 18 Febr. a. c. a avut loc în faţa Curţii cu Juri din Botoșani, procesul jidanului Altâr Herșcovici pentru crimă de viol săvârșită asupra fetiţei Mândiţa Olariu în etate de 14 ani.

Curtea cu Juri judecând această crimă specifică neamului lui Izrael, a condamnat pe criminal la 2 ani închisoare și 30.000 lei despădubiri.

Verdictul dat nu poate însă mulţumi pe nimeni. Fetiţa ţăranului român va rămânea nenorocită pentru toată viaţa, pe când jidanul după 2 ani de închisoare va fi liber să-și exercite și pe mai departe meseria impusă de Talmud.

Această bestie trebuia pusă la stâlp și eliminată din sânul societăţii umane.

Dacă n'au făcut-o Juraţii, avea datoria s'o facă părintele fetei necinstite.

Jidanii atacă iarăș. Ziarul guvernamental din Cluj, cu data de 22 Februarie a. c. ne dă la informaţii următoarea știre:

— Ieri noapte pe la orele 2, un grup de evrei printre cari și **câtiva studenti universitari,** ieșind din strada Claustrului no, 2, unde au ţinut o întrunire, au provocat scandal public **acostând mai mulţi creștini și spărgând geamuri la câteva case.**

Prinzând de veste poliţia a ieșit la faţa locului, urmărindu-i.

Evreii s'au refugiat și n'a putut fi prins numai studentul Adolf Friedmann, care a recunoscut că a spart câteva geamuri la locuinţa dlui inspector A. Fileriu din strada G. Neculcea no. 8.

Friedmann a fost arestat și refuză a trăda pe tovarășii săi în a căror societate se afla.

In faţa acestor fapte, întrebăm pe dl general Averescu, ce măsuri înţelege dsa să ia?

Intrebăm pe dl ministru Petrovici, precum și rectoratul Universităţii, ce măsuri și ce pedepse înţeleg să aplice faţă de studenţii jidani agresivi?

Se impune pedepsirea cât mai drastică a acestor indivizi pentrucă în caz contrar, cu toate comunicatele ministeriale petrovicești, tulburările studenţești nu se vor sfârși și ele vor isbucni cu mai multă furie, legitimă și justificată poate.

Un bun exemplu pentru satele noastre. In luna trecută s'a ţinut în comuna Vereșmort, jud. Turda Arieș licitaţia crâșmei comunale. Licitanţi au fost doi: un român, Teodor Vasinca și jidanul Beneamin, ambii din Uioara. Licitaţia a rămas pe jidanul Beniamin, promiţând că va da și 500 Lei în fondul bisericii din loc. Oamenii din sat de astădată foarte conștiincioși au cerut cuvântul preotului Căpâlneanu, care cu aceeași dragoste de român ca întotdeauna le-a răspuns: „N'avem lipsă de otrava jidanului, n'avem lipsă nici de banii pe cari îi dă pentru biserică. Primim și mai puţini bani dela un român, care, cel puţin îi dă din inimă curată“. Frumoasă faptă! Și mai frumos ar fi atunci, când fiecare din preoţii satelor noastre năpăstuite, ar face la fel, punând o stavilă pătrunderii jidanilor la sate.

*

Pentru dl ministru Goga. Intrebăm pe dl ministru de interne, dacă a cetit articolul „Prigoana împotriva evreilor“ de M. Sevastos, din „Curierul Israelit“ cu data de 20 Februarie 1927, în care se spune că „Omenirea, ofensată și maltratată într'un colţ al pământului, se înfioară până'n celalt capăt. *Această reacţiune* (la vorba de campania împotriva României) *nu-i decât un semn de sănătate morală*“.

Ce are de zis asupra acestor rânduri dl ministru Goga? Ce măsuri înţelege dsa să ia împotriva scribului circumcis?

Iată întrebările pe cari ni le punem și am dori un răspuns, nu prin vorbe ci prin fapte.

EXTERNE.

Cum se dobândește cetăţenia austriacă? In ziarele vieneze a apărut, la mica publicitate, următorul anunciu: „Cine dorește să dobândească imediat apartenenţa în Viena și cetăţenia austriacă, poate să ajungă aceasta prin adopţiune, pe lângă plata unei sume de 600 Shillingi. Persoane, până la vârsta de 36 ani, se pot anunţa la **Dr. Schwarz** (urmează adresa.).

Oare serviciul „contencios“ al U. E. R. nu se folosește de acest nou sistem de încetăţenire? Ancheta Justiţiei Militare s'ar putea îndrepta și, în această direcţie. Bineînţeles numai dacă guvernul consimte. La din contra, ar fi bine să se încheie un tratat de amiciţie austro-român. Afinitatea de vederi și metode a „înaltei“ politice, încuibărită în ambele ţări, ar fi o punte puternică de apropiere pentru cele două naţiuni. Insă bine înţeles fără a le mai consulta „naţiunile“. Căci răspunsul lor ar fi poate, surprinzător!

© BCU CLUJ